

misyjne drogi

PAŹDZIERNIK
— GRUDZIEŃ
ROK 6/1988

4

POZNAŃ

Orędzie
Misyjne
Jana Pawła II

Ojciec Święty
w Urugwaju, Boliwii,
Peru i Paragwaju

Uroczystości
Millennium
Chrztu Rusi

Nr 4/24 październik-grudzień Rok 6/1988

Jan Paweł II	
Orędzie na niedzielę Misyjną 16 X 1988 r. . . .	1
Redakcja	
„Moim pragnieniem jest, byście przyjęli mnie jako zwiastuna Dobrej Nowiny. Jan Paweł II w Ameryce Łacińskiej	4
O. Alfons Kępka OMI	
Podróż apostolska Ojca Świętego do Urugwaju, Boliwii, Peru i Paragwaju. 7-19 maja 1988 r.	6
O. Jarosław Różański OMI	
Kościół w Urugwaju	9
O. Euzebiusz Konkolewski OFM	
Boliwia — krajem misyjnym	16
O. Józef Orzechowski OMI	
Był wśród nas	28
René Ramirez	
Niech nas szanują jak ludzi.	30
Listy misjonarzy	34
Wiadomości misyjne	39
Ewa Staniewicz	
Kanonizacja Męczenników Wietnamskich	44
O. Jan Jarosz OMI	
Uroczystości Tysiąclecia Chrztu Rusi.	48
Juliusz Jan Braun	
Znów na początku drogi	50
Ks. Wacław Osajca SJ	
Andrzej Bobola — Żywe Słowo Boga.	53
O. Augustyn Miodek OMI	
„Nie lękajcie się tych, co ciało zabijają”. Świadectwo o. Ludwika Wrodarczyka OMI.	56
Redakcja	
Odgłosy i perspektywy. Przegląd problematyki listów nadesłanych do redakcji. Część II	58
Lidia Moszyńska	
Pan Jezus u Szymona Trędowatego	60
Papieskie Intencje Misyjne	62

Okladka I.

Z boliwijskich kopalń w zagłębiu Oruro zwolniono ponad 30 tys. górników, pozbawiając ich środków do życia. „Ojcie Święty cierpimy głód: nie mamy pracy, nie mamy chleba” — powiedział Papieżowi przedstawiciel górników, a potem włożył mu na głowę górniczy hełm.

Okladka IV.

Licznie zgromadzone wojsko i służba bezpieczeństwa w czasie papieskiej pielgrzymki w Peru zdawały się wciąż przypominać o wrogu Ewangelii świecie: świecie przemocy, walki, nienawiści i niesprawiedliwości.

*Królowo Apostolów,
któraś pierwsza
uwierzyła w Syna,
któraś pierwsza
rozpoczęła ewangelizację,
kształtuj nowe pokolenie
misjonarek i misjonarzy
na swój wzór:
oddania i wierności
Jezusowi Chrystusowi,
tak jak prosiliśmy Cię o to
w sposób szczególny
w czasie Twojego Roku.*

Maryja — Matką wszystkich narodów i wzorem misyjnego oddania

Orędzie Ojca Świętego Jana Pawła II na Niedzielę Misyjną
16 października 1988 r.

Drodzy Bracia i Siostry

Ogłaszając pod koniec Roku Maryjnego, będącego przygotowaniem Jubileuszu Dwutysiąclecia, Orędzie na Światowy Dzień Misyjny, pragnę zachęcić cały Lud Boży do refleksji nad szczególnym aspektem ewangelizacji: nad obecnością Maryi w powszechnej misji Kościoła.

Misja ta polega na głoszeniu Dobrej Nowiny zbawienia — osiąganego przez wiarę w Chrystusa — na mocy mandatu, który Pan Zmartwychwstały powierzył Apostołom: „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody” (Mt. 28,19); „Kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony; a kto nie uwierzy, będzie potępiony” (Mk 16,16.)

1. Maryja, Gwiazda ewangelizacji i Matka wszystkich narodów

Maryja, Matka Jezusa, jako pierwsza uwierzyła w swojego Syna i ze względu na tę wiarę została nazwana błogosławioną (por. Łk 1,45). Jej życie było drogą i pielgrzymowaniem wiary w Chrystusa, w której przodowała uczniom i stale przoduje Kościołowi (por. *Redemptoris Mater*. 6; 26)

Dlatego wszędzie tam, gdzie Kościół prowadzi wśród ludów działalność misyjną, jest obecna Maryja: jako Matka współdziałająca w zrodzeniu i wychowywaniu wiernych (por. *Lumen gentium*, 63) i — wedle słów mojego poprzednika Pawła VI — jako „Gwiazda ewangelizacji” (por. *Ewangelii nuntiandi*, 82), ażeby prowadzić i wspierać heroldów Ewangelii, a równocześnie umacniać w wierze nowe wspólnoty chrześcijańskie, ożywiane — dzięki misyjnemu przepowiadaniu — mocą Słowa i łaską Ducha Świętego.

Swą obecnością i działaniem Matka Jezusa zawsze towarzyszyła misyjnej pracy Kościoła. Heroldowie Ewangelii, głosząc niechrześcijańskim ludom tajemnice Chrystusa i prawdy wiary, przedstawiali im równocześnie postać i rolę Maryi, która „wkroczywszy głęboko w dzieje zbawienia łączy w sobie w pewien sposób i odzwierciedla najważniejsze treści wiary” i „gdy jest sławiona i czczona przywołuje wiernych do Syna swego i do Jego ofiary oraz do miłości Ojca” (*Lumen gentium*, 65). Każdy zaś lud, biorąc Maryję za Matkę, wzbogaca Jej kult i nabożeństwo do Niej, nadając Jej nowe tytuły i znajdując nowe formy wyrazu owego kultu, dostosowane do swoich potrzeb i zgodne z własnym duchem religijnym. Wiele z tych wspólnot chrześcijańskich, wyrosłych jako owoce ewangelizacyjnego dzieła Kościoła, znalazło w synowskiej miłości do Matki Jezusa oparcie i siłę do wytrwania w wierze w chwilach ciężkich prób i przesładowań

2. Maryja, wzór misyjnego oddania

Kościół w swym ewangelizacyjnym powołaniu i trosce bierze przykład i czerpie natchnienie z Maryi, która jako pierwsza doświadczyła ewangelizacji (por. Łk 1,26.38)

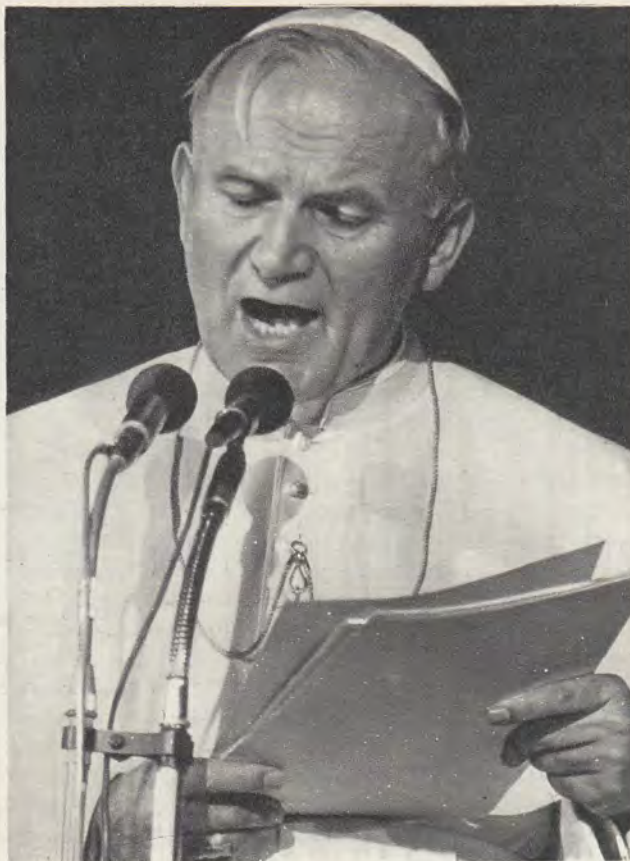
i jako pierwsza dzieło ewangelizacji podjęła (por. Łk 1.39.56). To Ona przyjęła z wiarą Dobrą Nowinę zbawienia, wyrażając ją w słowach przepowiedni, pieśni, prośb. To Ona udzieliła wszystkim ludziom najlepszej, jaką kiedykolwiek otrzymali, porady duchowej: „Zróbcie wszystko, cokolwiek (Jezus) wam powie” (J 2,5). Kościół uczy się od Maryi misyjnego oddania.

Świadomość tego, że ponad dwie trzecie ludzkości jeszcze nie poznało lub nie przyjęło wiary w Chrystusa Odkupiciela, jest dla Kościoła bodźcem do przygotowywania wciąż nowych pokoleń apostołów, a zarazem do coraz gorętszej modlitwy i do starań o to, by w każdej wspólnotie chrześcijańskiej rodziły się wciąż liczniejsze powołania misyjne.

Choć bowiem prawdą jest to, że — jak mówi Sobór — na każdym uczniu Chrystusa ciąży w odpowiedniej części obowiązek rozszerzania wiary, największe zaangażowanie w tę dziedzinę wykazują te osoby, które Pan Bóg wzywa przez powołanie misyjne za sprawą Ducha Świętego, powołując do życia w Kościele instytucje, które obowiązek pierwszego głoszenia Ewangelii przyjmują jako swoje właściwe zadanie (por. *Ad gentes*, 23).

Pocieszającym zjawiskiem, które budzi nadzieję i wdzię-

Foto: Stark/present.

czność wobec Boga, są coraz liczniejsze formy służby misyjnej Kościołów partykularnych — które wysyłają na misje kapłanów diecezjalnych, w ramach wielce zasłużonego dzieła *Fidei donum*, świeckich i wolontariuszy, kierując się zarówno chęcią niesienia pomocy siostrzanym Kościołom będącym w potrzebie, jak też wolą przepowiadania Ewangelii i krzewienia solidarnej miłości wśród niechrześcijańskich ludów i grup ludzi. Ze szczególną radością widzimy jak obok Kościołów o wiekowej historii coraz szerszy udział w powszechnej misji Kościoła biorą Kościoły Afryki, Azji i Ameryki Łacińskiej. Fakt, że te właśnie kościelne wspólnoty, same znajdujące się jeszcze w fazie rozwoju, posyłają *ad gentes* swoich misjonarzy, świadczy o autentycznym duchu katolickim i misyjnym, który winien ożywiać wszystkie młode Kościoły „wysyłające od siebie misjonarzy do głoszenia Ewangelii na całym świecie, chociażby same cierpiały na brak kapłanów” (*Ad gentes*, 20).

Heroldowie Ewangelii, częstokroć nieznani, prześladowani, żyjący w najodleglejszych ośrodkach misyjnych Kościoła, znajdują doskonały wzór oddania i wierności w Maryi, która „całkowicie poświęciła samą siebie jako służebnicę Pańską, osobie i dziełu Syna swego” (*Lumen gentium*, 56).

Dlatego z okazji Światowego Dnia Misyjnego pragnę wyrazić moją cześć misjonarzom i misjonarkom rozsianym po wszystkich kontynentach za ich wspaniałomyślne zaangażowanie i za ich bohaterstwo, które niekiedy — także w naszych czasach — posuwa się aż do męczeństwa. Pragnę w imieniu całego Kościoła skierować do nich i do wszystkich rodzin zakonnych oraz instytutów

Po zawierzeniu ludu peruwiańskiego Matce Bożej, w sobotę 14 maja, Papież pozostawił Madonnie swoje wotum.

świeckich, męskich i żeńskich, dla których misja jest głównym elementem konsekracji, serdeczne pozdrowienie i gorące wyrazy zachęty oraz wezwać ich do tego, by nie zniechęcali się w obliczu trudności, jakie napotykają w swoim apostołstwie, ale by pokładali swą ufność w Maryi i szli jej śladem.

Wszystkim Wam, Misjonarze i Misjonarki, którzy przyczyniacie się do narodzin i formacji nowych wspólnot chrześcijańskich i do coraz szerszego rozpościerania się macierzyńskich skrzydeł Kościoła, powtarzam płynące z serca wezwanie, które skierowałem do kapłanów w Liście na Wielki Czwartek Roku Maryjnego: „Wypada więc, aby każdy z nas wziął Ją do siebie, podobnie jak apostoł Jan na Golgocie (...) jako Matkę i Pośredniczkę tej wielkiej tajemnicy (por. Ef 5.32), której wszyscy pragniemy służyć całym życiem” (por. List do kapłanów na Wielki Czwartek 1988, „L'Osservatore Romano”, wyd. polskie, nr 3-4 1988).

3. Razem z Maryją przygotowujemy nowy Adwent misyjny

Przygotowując się z nadzieją i zaangażowaniem nowego Adwentu do obochodów zakończenia drugiego i rozpoczęcia trzeciego tysiąclecia wiary chrześcijańskiej, Kościół pragnie odnowić i wzmocnić swój zryw misyjny, tak aby mógł on zapewnić większą skuteczność w przepowiadaniu Ewangelii ludom, które jej jeszcze nie poznały lub nie przyjęły. Zawierzam tę nadzieję Maryi, Tej, która przygotowała pierwsze przyjście Pana. Oby za Jej macierzyńskim wstawieniem cały Lud Boży mógł osiągać coraz żywszą i pobudzającą do działania świadomość własnej odpowiedzialności za szerzenie Królestwa Bożego przez misyjne dzieło ewangelizacji.

Zwracam się przede wszystkim do Pasterzy Kościołów partykularnych, do współpracujących z nimi kapłanów i do wszystkich osób działających w duszpasterstwie: niech Wasze słowo, katecheza i własny przykład służą wychowaniu wiernych powierzonych Waszej pieczy w duchu prawdziwie misyjnym, „aby jako członki Chrystusa byli świadomi swej odpowiedzialności za wszystkich ludzi” (*Ad gentes* 21). Kierowane przez Was wspólnoty chrześcijańskie niech dają Wam dowody dojrzałości i prężności wiary oraz kościelnej komunii, otwierając się na powszechną misję Kościoła poprzez modlitwę, budzenie powołań misyjnych, okazywanie solidarności i współdzielenie dóbr, tak duchowych, jak materialnych, z najuboższymi tego świata. Przede wszystkim zaś rodziny niech będą świadome tego, że winny wносить szczególny wkład w sprawę misyjną Kościoła, pielęgnując powołania misyjne wśród swoich synów i córek” (*Familiaris consortio*, 54).

Mówiąc o ożywianiu świadomości misyjnej we wspólnotach chrześcijańskich, należy wspomnieć o Papieskich Dziełach Misyjnych, które wyróżniają się w Kościele niezwykłą aktywnością i wytrwałością w nawiązywaniu współpracy misyjnej poprzez wielorakie i trafne inicjatywy, których celem jest animowanie, informacja oraz wychowywanie w poczuciu powszechności i w duchu

Chcesz przeczytać więcej?

Zamów prenumeratę, aby otrzymać dostęp do pełnej zawartości czytelní.